

Příměří v Gaze, říjen 2025

Po téměř přesně dvou letech, co Amnesty International, Lékaři bez hranic, Mezinárodní asociace odborníků na genocidu a vyšetřovací komise OSN jednoznačně označily za **genocidu**, došlo konečně k ukončení – nebo alespoň k dočasné pauze.

Podmínky příměří

Příměří oznámené 6. října 2025 je v diplomatických kruzích označováno za „křehké“, „nejisté“ a „podmíněné“. Tato označení však jen povrchně popisují situaci. Samotné podmínky odhalují zničující asymetrii moci na místě, hloubku utrpení a míru, do jaké byly po téměř dva roky systematicky porušovány základní mezinárodní normy.

Výměna rukojmích

Nejviditelnější součástí příměří je výměna vězňů a zadržených osob: **Hamás má propustit zbývajících 20 izraelských rukojmích** ve své vazbě – civilisty a vojáky zajaté během nebo po eskalaci v říjnu 2023 – výměnou za propuštění **1 950 palestinských zadržených** držených Izraelem. Mezi nimi je **250 vězňů a 1 700 osob klasifikovaných jako administrativní zadržení** – lidé uvěznění bez obvinění, soudu nebo odsouzení.

Administrativní zadržování, dlouhodobě kritizované mezinárodními právníky, umožňuje Izraeli držet Palestince na neurčito podle vojenského práva. Mnozí z propuštěných neměli přístup k právnímu zastoupení, často byli zadržováni na základě **tajných důkazů** zatajených před zadrženými i jejich právníky. Jiní byli odsouzeni v **izraelských vojenských soudech**, které fungují s téměř 100% mírou odsouzení a jsou kritizovány za porušování minimálních standardů spravedlivého procesu podle mezinárodního práva.

Nejvíce znepokojující jsou podmínky, za kterých byli tito lidé drženi. Během války, zejména v posledním roce, se objevily věrohodné zprávy od několika organizací pro lidská práva dokumentující **nelidské, ponižující a často násilné zacházení s palestinskými zadrženými** v izraelských věznicích a zadržovacích zařízeních. Tyto zprávy zahrnují **hladovění, odepírání zdravotní péče, bití, sexuální ponižování, dlouhodobé stresové polohy** a v některých případech **znásilnění**. Několik zadržených zemřelo za podezřelých okolností. Žádné z těchto obvinění nebylo izraelskými orgány nezávisle vyšetřeno.

Tato výměna, i když částečná, je více než diplomatické gesto. Je oknem do mechanismů okupace, systematické kriminalizace palestinské existence a normalizace neomezeného zadržování bez práv.

Humanitární pomoc: 600 kamionů denně

Podle podmínek příměří **Izrael souhlasil s povolením vstupu 600 kamionů s humanitární pomocí denně do Gazy** – číslo stále hluboko pod úrovní před válkou v roce 2023,

ale výrazně vyšší než to, co bylo povoleno v posledních měsících. Před příměřím některé dny přijíždělo méně než 20 kamionů, a to navzdory hladomoru a rozšířeným nemocem.

Tento závazek na papíře může znít jako pokrok. Ale je také **tichým přiznáním viny**. Téměř dva roky Izrael systematicky blokoval pomoc do Gazy – jídlo, vodu, léky, palivo a stavební materiály – navzdory katastrofické humanitární situaci. Tato obstrukce porušovala **mezinárodní humanitární právo**, zejména **Pravidlo 55**, které nařizuje volný průchod humanitární pomoci civilistům v nouzi. Porušovala také **články 55 a 59 Čtvrté Ženevské úmluvy**, které ukládají okupačním mocnostem zajistit přežití civilního obyvatelstva a umožnit humanitární úsilí, pokud nejsou schopny nebo ochotny poskytnout základní potřeby.

V roce 2024 vydal **Mezinárodní soudní dvůr prozatímní opatření**, která nařídila Izraeli zabránit aktům genocidy a umožnit volný tok humanitární pomoci. Tato opatření byla ignorována.

Nyní, pod tlakem, souhlas Izraele s podmínkami pomoci nepředstavuje velkorysost – představuje **dodatečné splnění povinností**, které nezákonně ignoroval. A i přes zvýšení počtu kamionů **není zaručena** nerušená přístupnost, bezpečnost pro humanitární pracovníky ani spravedlivá distribuce v regionu, kde je přes 80 % obyvatel vysídleno, mnozí žijí bez přístřeší či hygieny.

Vojenské přemístění: Gaza zmenšena o 53 %

Třetím pilířem dohody o příměří je přemístění izraelských vojenských sil. **Izraelské obranné síly (IDF) se stáhnou na tzv. „žlutou linii“**, dočasnou hranici, která ponechává **53 % Gazy pod pokračující přímou izraelskou vojenskou okupací**. Tím se efektivně zmenšuje funkční, obyvatelné území Gazy na **47 % původní rozlohy** – realita s obrovskými důsledky.

Tento krok formalizuje to, co mnozí pozorovatelé již varovali: tato válka nebyla pouze trestající, ale také územní. Navzdory oficiálním izraelským popíráním reokupace vypráví mapa příměří jiný příběh. Pod izraelskou kontrolou zůstávají hlavní silniční koridory, strategická infrastruktura pro vodu a energii, zemědělská půda a velká část severního regionu Gazy – nyní neobyvatelného.

V podstatě byla **Gaza rozdělena**, nejen sutinami a vysídlením, ale vojenským rozdělením. Více než jeden milion lidí je nyní nacpán v úzkém pruhu jižní Gazy, mnohokrát vysídlený, odříznutý od domovů, do kterých se možná nikdy nevrátí. Příměří tedy neodstraňuje okupaci – naopak **ji upevňuje**.

Příměří postavené na popelu

Toto jsou podmínky. Brutální, asymetrické a zrozené nikoli z vzájemné dohody, ale z zoufalství, tlaku a ohromujícího celosvětového odsouzení.

V těchto podmínkách není žádná spravedlnost – pouze přežití. Zatím žádná odpovědnost – pouze pauza. A samotný jazyk „příměří“ zakrývá podmínky, za kterých byla tato dohoda

uzavřena: sutiny zničeného území, trauma cíleného obyvatelstva a systematické odstraňování právních norem a lidské důstojnosti.

To, co přijde dál – politicky, právně, morálně – bude záviset na tom, zda svět bude toto příměří považovat za konec, nebo za začátek.

Znepokojivá historie

V každém příměří je naděje. Naděje, že zbraně zůstanou tiché, že civilisté se konečně vrátí domů, že děti budou moci spát bez strachu, že se probudí pod sutinami. Historie – zejména izraelská historie s příměřími – však tuto naději krotí realismem.

Izrael má dlouhou, dobře zdokumentovanou historii **porušování nebo podkopávání příměří** – někdy během hodin, často prostřednictvím kalkulovaných vojenských akcí označených jako „preventivní“ nebo „obránné“. Ačkoli porušení příměří nejsou výhradní pro jednu stranu konfliktu, záznamy jsou jasné: **Izrael opakovaně porušil dohody, které buď podepsal, nebo pomohl zprostředkovat**, zejména když to diktovala vojenská nebo politická výhodnost.

Časová osa porušených příměří

Rok	Strany / Zprostředkovatel	Hlavní podmínky	Kolaps nebo porušení
1949	Arabsko-izraelské příměří (OSN)	Ukončení nepřátelství; demilitarizované zóny	Izraelské vpády do syrské demilitarizované zóny znovu rozdmýchaly střety.
1982	Příměří v Libanonu zprostředkované USA	Stažení OOP; záruky pro civilisty	Masakr v Sabře a Šatíle (2 000–3 500 mrtvých) po izraelském umožnění vstupu falangistů.
2008	Příměří Hamás–Izrael zprostředkované Egyptem	Vzájemný klid; zmírnění blokády	Porušeno 4. listopadu 2008 izraelským útokem na tunel v Gaze; konflikt okamžitě eskaloval.
2012	Příměří zprostředkované Egyptem (Pilíř obrany)	Zastavení útoků; zmírnění obléhání	Blokáda pokračovala; periodická porušení obnovena během měsíců.
2014	Humanitární příměří během války v Gaze	Denní příměří	Kolaps během hodin; útoky obnoveny na obou stranách.
2021	Příměří po „Strážci zdí“	Zprostředkováno Egyptem / USA	Izraelské nálety obnoveny o týdny později.
Lis- to- pad 2023	Dočasné příměří v Gaze	Výměna rukojmích–vězňů	Vypršelo 1. prosince 2023; bombardování obnoveno následující den.
Lis- to-	Příměří Izrael–Hizballáh	Dohoda zprostředkovaná USA s 13 body	Izraelské nálety v jižním Libanonu pokračovaly i v roce 2025.

Rok	Strany / Zprostředkovatel	Hlavní podmínky	Kolaps nebo porušení
pad 2024			
Po- lo- vina 2025	<i>Deeskalace Izrael–Sýrie</i>	Místní příměří v jižní Sýrii	Navzdory příměří pokračovaly izraelské útoky v Damašku a Suwajdě.
Ří- jen 2025	<i>Současné příměří v Gaze</i>	Třífázový rámec USA	Implementace nejistá; velké části Gazy zůstávají okupovány a pomoc omezená.

Vzorce porušení

V téměř každém případě byl kolaps příměří následován **narativem ospravedlnění**: neutralizovaná hrozba, zničený tunel, zachycená raketa. Tato ospravedlnění zřídka obstojí při bližším zkoumání a často se zdají **strategicky načasovaná**, aby korespondovala s domácími politickými změnami nebo mezinárodními událostmi. **Příměří z listopadu 2008**, například, bylo porušeno izraelským útokem právě ve chvíli, kdy skončily americké volby – možná aby předešlo očekávaným změnám v americké zahraniční politice. **Příměří z roku 2023** se zhroutilo, jakmile vypršela jeho krátkodobá užitečnost.

I v dohodách explicitně zaměřených na ochranu civilistů – jako **příměří v letech 2014 a 2021** – izraelské operace pokračovaly s malým ohledem na právo civilního obyvatelstva na bezpečí a odpočinek.

Příměří z roku 2025, ačkoliv je prezentováno jako komplexnější, již vykazuje známky strukturální slabosti. **Pomoc je stále omezována**, pohyb v Gaze zůstává přísně kontrolován a **vojska IDF se plně nestáhla** z velkých částí pásma. Izraelští vůdci veřejně označují toto příměří za „taktickou pauzu“, nikoli krok k míru – jazyk, který prozrazuje dočasnou, postradatelnou povahu dohody.

Mezinárodní právo, selektivní dodržování

Schopnost Izraele porušovat příměří s téměř úplnou beztrestností je umožněna **nedostatkem smysluplné odpovědnosti** ze strany mezinárodního společenství. Ačkoliv jsou příměří často zprostředkována s jazykem zakotveným v mezinárodním právu, vymáhání je vzácné. Odsouzení OSN jsou vetována. Vyšetřování ICC jsou zpožďována nebo blokována. A západní státy s vlivem – zejména Spojené státy – historicky chránily Izrael před důsledky.

Tento vzorec podryvá nejen důvěru Palestinců v příměří, ale také důvěryhodnost samotného mezinárodního práva. Když se porušení stávají rutinou a zůstávají nepotrestána, příměří se stávají méně o míru a více o **strategickém přenastavení** – dočasných přestávkách před další ofenzívou.

Ozvěny Sabry a Šatíly

Podmínky příměří z října 2025 zdaleka nejsou komplexní. Ačkoliv řeší bezprostřední problémy – jako výměnu rukojmích, omezený humanitární přístup a částečné vojenské přemístění – zanechávají také znepokojivé mezery. Mezi nejvíce znepokojující patří **nevyřešený požadavek**, aby bojovníci Hamásu **odzbrojili nebo opustili Gazu** v budoucích fázích vyjednávání.

Na papíře to může vypadat jako krok k „demilitarizaci“. V praxi to však nese děsivou historickou váhu – váhu, která odráží **Bejrút, 1982**.

V létě toho roku, během izraelské invaze do Libanonu, bylo dosaženo **příměří zprostředkovaného USA** mezi Izraelem a Organizací pro osvobození Palestiny (OOP). Hlavní slib: **bojovníci OOP opustí Západní Bejrút**, a na oplátku **bude zaručena bezpečnost civilistů v palestinských uprchlických táborech**. Pod zárukami USA dorazily mezinárodní síly, aby dohlédly na stažení OOP. Do září však tyto síly odešly – předčasně a bez splnění celého svého mandátu.

To, co následovalo, zůstává jednou z nejtemnějších skvrn moderní historie Blízkého východu.

V září 1982 **izraelské jednotky obklíčily uprchlické tábory Sabra a Šatíla** v Západním Bejrútu. Poté, během **tří dnů**, izraelští velitelé **umožnili libanonským křesťanským falangistickým milicím vstoupit do táborů**. Milice, poháněné sektářskou pomstou a posílené beztrestností, **zmasakrovaly 2 000 až 3 500 palestinských a libanonských civilistů** – většinou ženy, děti a starší muži. Svět s hrůzou sledoval, jak se hromadila těla.

Vlastní izraelská **Kahanova komise**, svolaná v roce 1983 pod veřejným tlakem, dospěla k závěru, že **Izraelské obranné síly nesou nepřímou odpovědnost** za masakr. Ariel Šaron, tehdejší ministr obrany, byl shledán „osobně odpovědným“ za nezabránění krveprolití. Rezignoval ze své funkce, ale zůstal vlivnou postavou izraelské politiky. **Valné shromáždění OSN** šlo ještě dále a označilo masakr za **akt genocidy** – termín, který rezonuje po desetiletí.

Stín Sabry a Šatíly se dnes vznáší nad Gazou. **Současný náznak příměří** – že bojovníci musí odejít výměnou za ochranu civilistů – **odráží falešné záruky z roku 1982**. Tehdy, stejně jako nyní, je odchod ozbrojeného odporu vykreslován jako cesta k míru. Historie však ukázala, že **když odpor odejde a mezinárodní pozorovatelé opustí, nejvíce trpí lidé, kteří zůstanou**.

Riziko není teoretické. V severní Gaze, téměř vyprázdňené od civilistů a prohlášené za „bezpečnou zónu“, byly již objeveny masové hroby. Humanitární pracovníci a novináři dokumentovali známky **popravčího stylu zabíjení**, známky **mučení** a v některých případech **celé rodiny pohřbené pod zřícenými budovami, kde nebyla povolena žádná záchrana**. Nejedná se o ojedinělé incidenty – jsou to potenciální předzvěsti.

Pokud budoucí fáze příměří zahrnují **stažení nebo odzbrojení Hamásu bez robustní mezinárodní ochrany**, historie nás varuje, co může následovat.

Masakr v Sabře a Šatíle není jen vzdálenou tragédií. Je to **precedent** – plán toho, co se může stát, když vojenské síly využijí mocenská vakua, když jsou civilisté zbaveni ochrany a když svět odvrátí zrak poté, co prohlásí „mise splněna“.

Ozvěny z Bejrútu z roku 1982 nyní zní v Gaze v roce 2025. Otázkou je, zda někdo skutečně poslouchá – a zda lze tentokrát zabránit výsledku.

Disnace v izraelských médiích

Zatímco mezinárodní titulky oslavovaly příměří z října 2025 jako dlouho očekávaný průlom, **v Izraeli se ujal zcela odlišný narativ** – zejména v hebrejsky psaných médiích. Zatímco zahraniční korespondenti hovořili o diplomacii, deeskalaci a humanitárních otevřeních, většina izraelských médií **vůbec nepoužívala slovo „příměří“**.

Místo toho převládal užší, transakční rámec: **dohoda o výměně rukojmích**, nikoli politická nebo vojenská deeskalace. Tento rozdíl není jen sémantický. Odráží hlubší ideologickou a strategickou disonanci – mezi tím, jak je válka vnímána za hranicemi Izraele, a jak je rámována, obhajována a možná prodlužována uvnitř nich.

Řízení vnímání: Příměří vs. kapitulace

V Izraeli by oznámení „příměří“ implikovalo **konec aktivních vojenských operací**, pauzu v bombardování a potenciálně – pro některé nepředstavitelně – **ústup Hamásu**. Po více než dva roky izraelská vláda, armáda a mediální ekosystém tvrdily veřejnosti, že **úplné vítězství** v Gaze je jediným přijatelným výsledkem. Prohlášené cíle byly **úplné zničení Hamásu, trvalá demilitarizace Gazy** a podle několika ministrů **„dobrovolný přesun“ nebo „odstranění“ obyvatel Gazy**.

Nyní přiznat příměří znamená odporovat tomuto narativu. Nutí veřejnost čelit realitě, že **válka neskončila úplným vítězstvím** – že navzdory přesile vojenské síly **Hamás částečně přežívá, Gaza částečně stojí** a hlavně **Palestinci zůstávají**.

Rámováním dohody čistě jako **výměny rukojmích** si izraelští představitelé a média udržují postoj strategické síly. To jim umožňuje říkat veřejnosti, že **toto není mír, ne kompromis – pouze taktický tah**, aby přivedli izraelské zajatce domů.

Rozpory s předchozí rétorikou

Tato rétorická disonance je obzvláště výrazná, když je kontrastována s prohlášeními prominentních izraelských osobností během války. Několik vládních ministrů, členů koalice a vlivných komentátorů otevřeně vyzývalo k **etnické čistce Gazy**. V projevech v Knesetu, příspěvcích na sociálních sítích a komentářích byla budoucnost Gazy popisována nikoli z hlediska rekonstrukce, ale **přestavby** – jako **„prvotřídní přímořské nemovitosti“** připravené pro izraelské osady, jakmile bude populace odstraněna.

Někteří otevřeně snili o „Gaze bez Gazanů“, projektu, který by zahrnoval masové vysídlení, trvalou okupaci a vymazání palestinského života a historie z přímořského pásma. Nebyly

to okrajové hlasy. Pocházely z vládnoucí koalice, ozývaly se v televizních panelech a často zůstávaly v hlavním proudu diskurzu bez výzvy.

Nyní mluvit o „příměří“ nebo „vyjednávání“ by znamenalo **veřejně ustoupit od těchto maximalistických vizí** – přiznat, že návrat k politické realitě může být nevyhnutelný. To je krok, který jen málokterý vůdce byl ochoten udělat.

Je to strategická pauza – nebo změna politiky?

Hlavní otázkou tedy je, zda příměří signalizuje **skutečný zvrat v kurzu**, nebo pouze **dočasnou pauzu** – taktický klid, jehož cílem je získat zpět rukojmí a přeskupit se před obnovením vojenských operací.

Několik indikátorů naznačuje druhou možnost. Ve veřejných prohlášeních izraelský premiér a představitelé obrany opakovaně zdůrazňovali, že příměří je „**podmíněné a vratné**“. Jazyk zůstává bojovný: „**Vrátíme se do Gazy, pokud Hamás poruší dohodu**“, nebo „**Toto není konec kampaně**.“ Vojenské mluvčí nadále popisují severní Gazu jako „uzavřenou bojovou zónu“ a rotace vojsk IDF zůstávají aktivní v oblastech určených k ústupu.

Uvnitř izraelské veřejné sféry absence smysluplné reflexe nad civilními oběťmi války, právními důsledky okupace nebo dlouhodobou politickou budoucností Gazy naznačuje, že **toto ještě není okamžik zúčtování** – ale přenastavení.

Dvě reality, jedna válka

V mezinárodních arénách je příměří chváleno jako nezbytný krok k míru, potenciální bod zlomu po bezprecedentní devastaci. Ale uvnitř Izraele zůstává narativ uvízlý v dřívější fázi: **válka jako nutnost, Palestinci jako hrozba a mír jako kapitulace**.

Tato rozdvojená realita – diplomacie v zahraničí a popírání doma – vyvolává hluboké otázky o tom, co přijde dál. Může příměří přežít, když ho polovina signatářů odmítá pojmenovat? Může dojít k výměně rukojmích bez řešení důvodů, proč byli uneseni? A především, **mohou vůbec vzniknout podmínky pro mír, když dominantní politický projekt je stále zaměřen na vymazání lidí na druhé straně hranice?**

Pouze čas ukáže, zda izraelské vedení skutečně změnilo kurz – nebo zda toto příměří, stejně jako mnoho před ním, je pouze **pauzou před dalším kolem ničení**.

Lidem v Gaze

Doufám. Přeji si. Modlím se, aby příměří vydrželo.

Ale nesázel bych na to svůj život – a vy byste také neměli.

Shledajte se se svými rodinami. Oslavte, pokud můžete. Zasloužili jste si to a ještě víc. Ale zůstaňte ostražití. Doplňte si zásoby jídla a vody. Ujistěte se, že vaše děti vědí, kam jít, pokud se to začne znovu. Ujistěte se, že to víte vy.

Protože pokud nás historie něčemu naučila, je to to, že tyto ticha jsou často okem bouře – ne jejím koncem.

Pokud se hranice otevrou a budete chtít odejít, buďte připraveni. Pokud se rozhodnete zůstat, buďte připraveni. Příběh může skončit zítra, příští týden, příští měsíc. Možná budete znovu vysídleni. Možná budete muset znovu utíkat.

A říkám to ne proto, že bych chtěl, aby to byla pravda – ale proto, že by to mohla být. Protože už to tak bylo.

Nerada bych viděla, jak Izrael vyhraje. Nerada bych viděla, jak srovnají se zemi poslední kousky vašich domovů a vzpomínek, jak mažou vaše životy a nazývají to „přestavbou“. Ale vaše životy mají větší hodnotu než jakýkoli kousek země. **Vy** máte větší hodnotu.

Dělejte, co musíte, abyste přežili. Ať už přežití vypadá jakkoli, dělejte to.

Protože Gaza není jen zeměpis. Není to jen písek a moře. Gaza jste vy. A dokud žijete, Gaza žije.

Zůstaňte naživu.

Mezinárodnímu společenství

Nyní se neodvracejte. Nevyhlašujte mír a neodcházejte. Nenechte Blízký východ – znovu – Izraeli a Spojeným státům, aby si s ním dělali, co chtějí.

Příběh v Gaze, jakkoli křehký a omezený, nevzniklo samo od sebe. Bylo vynuceno tlakem – protesty, rozhořčením, důkazy příliš ohromujícími, než aby je bylo možné ignorovat. Tento tlak nesmí polevit. Ne dokud nebude spravedlnost.

Nespouštějte oči z Gazy.

Nezavírejte uši před Palestinou.

Okupace neskončila. Izraelští vojáci stále kontrolují sever Gazy, její hranice, vzdušný prostor, pomoc, registr obyvatel. Západní břeh zůstává pod obklíčením. Osady se nadále rozrůstají. Kontrolní stanoviště stále dusí každodenní život. Administrativní zadržování pokračuje bez soudu, bez řádného procesu. A mašinérie apartheidu zůstává nedotčena.

Nenechte toto příměří stát se záminkou k umlčení. Nenechte vlády oslavovat diplomacii, zatímco pokračují ve vyzbrojování jedné strany okupace.

Udržujte tlak – na všech frontách.

- **Dokud Izrael neukončí okupaci Gazy a Západního břehu, jak nařídil Mezinárodní soudní dvůr, a znovu a znovu potvrdily rezoluce OSN.**
- **Dokud nebudou propuštěni všichni palestínští rukojmí – ti držení bez soudu, bez obvinění, bez práv.**
- **Dokud řešení dvou států nebude jen heslem, ale skutečnou, vymahatelnou realitou založenou na hranicích, právech a suverenitě.**

- **Dokud izraelští vůdci – a samotný Izrael – nebudou postaveni před zákon**, odpovědní před **Mezinárodním trestním soudem** a **Mezinárodním soudním dvorem**, jako každý jiný stát, který spáchal závažné zločiny.

Bez spravedlnosti nemůže být mír. Bez odpovědnosti nemůže být spravedlnost. A nebude ani jedno, pokud svět nyní přestane sledovat.

Lidé v Gaze nejsou zpravodajským cyklem. Nejsou kauzou, kterou lze zvednout a odhodit. Žijí s následky mezinárodního mlčení, beztrestnosti a selektivního rozhořčení.

Ať toto mlčení zde skončí.

Závěr – Pauza nebo konec?

Toto příměří může působit jako konec. Bomby přestaly – prozatím. Titulky se mění. Pomoc začíná proudit. Některé rodiny se znovu shledaly. Některé děti spaly celou noc.

Ale pro Gazu, pro Palestinu, to není konec. Je to pauza. Křehký, dočasný okamžik visící mezi přežitím a možností obnoveného násilí.

Příliš mnoho zůstává nevyřešeno. Příliš mnoho lidí stále visí ve vzduchu: že okupace neexistuje, že Gaza byla kdy „osvobozena“, že smrt tisíců civilistů je nějak sebeobranou. Svět sledoval, jak se hrůza odehrává v reálném čase – sledoval, jak jsou ničeny nemocnice, zabíjeni novináři, celé čtvrti vymazány – a přesto se snažil pojmenovat to, co to bylo.

Ale názvy jsou důležité. Historie je důležitá. A pravda je tato: to, co se stalo v Gaze za poslední dva roky, nebyla válka mezi rovnými. Nebyl to „konflikt“. Byla to **systematická, trvalá kampaň** proti uvězněné civilní populaci a **byla nazvána genocidou** – nejen aktivisty, ale **lékaři, vědci, vyšetřovateli OSN a Mezinárodním soudním dvorem**.

Toto příměří, ač nezbytné, není řešením. Nevrací zpět, co bylo provedeno. Nevrací mrtvé. Neukončuje blokádu. Neobnovuje domovy, bezpečí ani suverenitu. Neosvobozuje Palestinu.

Jedinou cestou vpřed je **spravedlnost** – skutečná, mezinárodní, vymahatelná spravedlnost. To znamená soudy. To znamená reparace. To znamená konec okupace, nejen slovy, ale činy. To znamená politickou vůli a politické riziko od světa, který příliš dlouho umožňoval izraelskou beztrestnost.

Pokud se tento okamžik stane bodem zlomu, nebude to proto, že by vůdci náhle zvolili morálku. Bude to proto, že lidé – **miliony lidí** – po celém světě odmítli přestat sledovat. Odmítli přestat křičet. Odmítli přijmout mlčení jako mír.

Příměří z října 2025 může být jednoho dne vzpomínáno jako začátek něčeho. Nebo může být vzpomínáno jako další klid před dalším masakrem.

Volba – tentokrát – není pouze Izraele. Patří nám všem.